

Twee jongens; in elkaars ogen verdiept
zagen ze hun lot versmelten;
twee helften van het zelfde.

Twee tengere lichamen, nog zo jong hun huid;
geen gespierde armen of benen,
geen baardgroei, geen haar op hun rug of buik.
Kinderen, zo oud als de mijne.

Met hun ogen dicht vochten ze voor elkaar,
gaven ze het op toen ze niet meer konden,
Hun ogen dicht...hun ogen waren dicht.

Twee jongens aan elkaar verbonden.
Ik zie geen sporen van tranen, geen spoor van afschuw
hun gezichten lijken moe, zo moe en vredig tegelijk.
Een stem hoor ik niet, verstomd al eerder,
smekend om leven hielden zij ijszig stil.

Kinderen wiens toekomst al getekend was
door hun kleur, hun afkomst...
Kinderen met pech, geboren daar, niet hier.
Van vogels met pech, al generaties lang...

Kinderen voorbestemd tot vernedering, tot armoe,
kinderen verlaten, ongezien door ons allemaal..
Kinderen als offer van een systeemorde,
onze systeemorde.. kinderen die wilden vliegen,
met vuur in hun hart.

Twee kinderen, roepend om gehoor,
om vrede, om rust..
Ik ken ze nu en kan ze niet meer alleen laten,
ze hebben hun pech duur betaald.
Ik kan niet anders dan ze aan u voorstellen.
Kijk naar ze, sluit ze in uw hart,
geef ze vleugels en bescherm hun vlucht;
laat ze niet meer alleen...

Alejandra Slutzky
Bijdrage aan de expositie 'Koude Poëzie', 2009